

Arrest

nr. 79 954 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers kwamen aan in België op 14 november 2010. Ze waren in het bezit van een visum, afgeleverd op 17 oktober 2010 door de Belgische ambassade te Teheran, Iran, geldig tot 20 februari 2011.

Verzoekers dienden op 14 februari 2011 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als ascendent, in functie van hun zoon, de heer H. H., van Belgische nationaliteit.

Verzoekers maakten de volgende documenten over aan de verwerende partij: een paspoort, attest van de mutualiteit, bewijs van voldoende inkomsten.

Verzoekers werden verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 13 mei 2011, een bewijs van ten laste zijn en van onvermogenheid in het land van herkomst over te maken.

Op 22 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van eerste verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14/02/2011 door K., Z. geboren te (...), op (...) en van Iraanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

- *Er werd onvoldoende bewezen dat betrokkene in het verleden financiële steun van de referentiepersoon heeft ontvangen: Er wordt enkel een verklaring voorgelegd dat een tussenpersoon op reizen naar Iran geld zou hebben meegenomen. Aangezien het hier gaat om een verklaring op eer kan deze niet getoetst worden op haar feitelijke en waarachtigheid en is er bijgevolg niet afdoend bewezen dat betrokkene financiële steun ontvangen heeft in het verleden van de referentiepersoon.*
- *Er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene onvermogen is in eigen land: Ter staving van de onvermogenheid wordt er enkel een verklaring van de echtgenoot van betrokkene voorgelegd dat gezien de economische omstandigheden en gebrek aan financiële middelen, het onmogelijk is om in Iran te leven. Daar dit een verklaring op eer is, en een verklaring op eer niet getoetst kan worden op haar feitelijke en waarachtigheid, kan deze verklaring niet dienen als afdoende bewijs van onvermogenheid in het land van herkomst.*

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. (...)"

Op 22 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van tweede verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing (met een identieke inhoud als de eerste bestreden beslissing) die luidt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 14/02/2011 door H.i, F. geboren te (...), op (...) en van Iranese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

- *Er werd onvoldoende bewezen dat betrokkene in het verleden financiële steun van de referentiepersoon heeft ontvangen: Er wordt enkel een verklaring voorgelegd dat een tussenpersoon op reizen naar Iran geld zou hebben meegenomen. Aangezien het hier gaat om een verklaring op eer kan deze niet getoetst worden op haar feitelijke en waarachtigheid en is er bijgevolg niet afdoend bewezen dat betrokkene financiële steun ontvangen heeft in het verleden van de referentiepersoon.*

- Er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene onvermogen is in eigen land: Ter staving van de onvermogenheid wordt er enkel een verklaring van betrokkene voorgelegd dat gezien de economische omstandigheden en gebrek aan financiële middelen, het onmogelijk is om in Iran te leven. Daar dit een verklaring op eer is, en een verklaring op eer niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid, kan deze verklaring niet dienen als afdoende bewijs van onvermogenheid in het land van herkomst.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers aan: “Schending van de materiële motiveringsplicht, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivering van administratieve rechtshandelingen, schending van de Richtlijn 2004/38/CE van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, met name van artikel 7, schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, manifeste appreciatiefout;”

Het middel luidt als volgt:

“Eerste onderdeel: afwezigheid van een wettelijke basis in de beslissing :

De verwerende partij stelt een einde aan het verblijfsrecht van verzoekers, zonder een wettelijke basis te vermelden waarop de beslissing genomen is.

De bestreden beslissing vermeldt enkel «in uitvoering van artikel 52§4 alinea 5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen».

Er wordt geen enkele andere wettelijke basis vermeld. A Het artikel 52§4 alinea 5 van het K.B. stelt:

« Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.»

Het betreft hier een artikel van louter technische aard, die aangeeft aan het gemeentebestuur welk formulier er dient afgeleverd te worden, maar niet de overweging in rechte waarop de beslissing gebaseerd is.

Nochtans stelt het artikel 3 van de wet op de formele motiveringsverlichting dat: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn».

Men dient echter te constateren dat in casu dit artikel niet gerespecteerd wordt door de bestreden beslissing daar de wettelijke grond niet terug te vinden is in de beslissing.

Tweede onderdeel : schending van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 van artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/CE van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden De wettelijke basis waarop de bestreden beslissing zich had moeten baseren, is artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 die stelt dat:

(...)

De beslissing betwist de familieband niet, noch het feit dat de zoon van verzoekers voldoende inkomsten heeft.

De beslissing is enkel gebaseerd op « la personne concernée n'établit pas qu'il est démuné ou que ces ressources sont insuffisantes, elle ne démontre pas que le soutien matériel de la personne rejointe lui était nécessaire. » Er wordt tevens gesteld dat een verklaring op eer volgens dewelke verzoeker geen inkomsten heeft en die werd toegevoegd aan de aanvraag geen voldoende bewijs is. Het betreft een manifeste appreciatiefout.

Wat betreft het ontvangen van financiële steun via een tussenpersoon.

Immers omwille van de Europese sancties tegen Iran is er geen enkel transfer van geld mogelijk via een financiële instelling en/of bank.

Verzoekers illustreren dit met volgende bericht terug te vinden op internet:

There are extensive trade and financial sanctions in place against Iran as a result of the UK's foreign policy commitments and the imposition of European Union (EU) and United Nations (UN) sanctions and embargoes. These include:

restrictions on transfers of funds to and from Iran, and restrictions on Iran's access to the insurance and bond markets

Bijgevolg heeft de zoon van verzoekers mevrouw N. K. N., met de Belgische nationaliteit, verzocht om sommen geld aan zijn ouders te bezorgen, ter gelegenheid van haar reizen naar Iran. Bij het indienen van de aanvraag tot verblijf hebben verzoekers een kopie van de identiteitskaart van mevrouw N. K.N. ingediend, evenals een verklaring waaruit blijkt dat zij op drie reizen sommen geld gaan brengen is. Tevens dienden verzoekers een kopie van haar paspoort in, waaruit haar in- en uitreisdata uit Iran blijken.

De bestreden beslissing kan niet louter deze verklaring weigering, zonder uit te leggen wat voor bewijs er diende aangebracht te worden teneinde aan te tonen dat de financiële steun door verzoekers zoon via een tussenpersoon naar Iran gebracht werd, aangezien het onmogelijk was om via een bank een internationale storting te doen.

Uw Raad heeft reeds in deze zin geoordeeld (arrest nr. 2406 du 8 oktober 2007):

3 1 La notion « d'être à charge » est une notion de fait qui n'est définie par aucune disposition légale dans le droit belge. Afin d'établir sa situation, la requérante a fourni une attestation rédigée par laquelle des tiers certifient sur l'honneur que la requérante recevait mensuellement des sommes d'argent au Maroc de la part de sa fille. La partie défenderesse estime que les déclarations sur l'honneur ne sont pas suffisantes pour prouver qu'elle était à charge au moment de sa demande de séjour. Cependant, au vu de la situation, le Conseil n'aperçoit pas quel autre document aurait pu être fourni et la partie défenderesse ne formule aucune suggestion à cet égard.

Vrije vertaling :

(...) De verwerende partij oordeelt dat de verklaringen op eer niet voldoende zijn om te bewijzen dat zij ten laste was op het moment van de aanvraag tot verblijf. Nochtans, gezien de situatie, ziet de Raad niet in welk ander document had kunnen ingediend worden en de verwerende partij formuleert geen enkele suggestie wat dit betreft.

Ook in dit geval kan men niet inbeelden wat verzoekers meer hadden kunnen aanbrengen dan een verklaring op eer van de tussenpersoon.

Wat betreft het bewijs tot afwezigheid van inkomsten van verzoekers.

Verzoekers hebben geen inkomsten in Iran. Alleen al gezien de leeftijd van verzoekers kan men duidelijk vaststellen dat zij niet werken. Verzoeker is geboren in 1935 en is dus 76 jaar oud en verzoekster, geboren in 1947, is 64 jaar oud. Men kan geen negatief bewijs vereisen.

De verklaring op eer is de enige mogelijke manier om de afwezigheid van inkomsten te bewijzen. Bovendien werd de verklaring bevestigd door de Iraanse ambassade te Brussel.

De bestreden beslissing kan niet louter deze verklaring weigering, zonder uit te leggen wat voor bewijs er diende aangebracht te worden teneinde aan te tonen dat de financiële steun door verzoekers zoon noodzakelijk was.

Uw Raad heeft reeds in deze zin geoordeeld (arrest nr. 2406 du 8 oktober 2007) :

(...)Vrije vertaling :

(...) De verwerende partij oordeelt dat de verklaringen op eer niet voldoende zijn om te bewijzen dat zij ten laste was op het moment van de aanvraag tot verblijf. Nochtans, gezien de situatie, ziet de Raad niet in welk ander document had kunnen ingediend worden en de verwerende partij formuleert geen enkele suggestie wat dit betreft.

Ook in dit geval kan men niet inbeelden wat verzoekers meer hadden kunnen aanbrengen van een verklaring op eer, temeer daar er werd aangetoond dat er financiële steun van de zoon naar verzoekers werd gebracht.

Ter gelegenheid van een prejudiciële vraag, heeft de Commissie de moeilijkheid onderlijnd van het aanbrengen van een bewijs van 'economische afhankelijkheid' uit het land van herkomst en stelde hierover het volgende2:

23. La Commission maintient que l'état de dépendance économique est à apprécier dans l'État membre où le ressortissant communautaire réside. Si le pays tiers dont est originaire le membre de la famille dudit ressortissant devait être pris comme référence, cela restreindrait notablement le cercle des personnes ayant vocation à jouir du regroupement familial avec des ressortissants communautaires, de même que le droit de ces personnes à se déplacer à l'intérieur de la Communauté. Il importe peu que ce soutien suffise ou non à garantir un niveau de vie décent dans l'État membre, puisque le seul critère qui compte est celui de la dépendance économique. Quant à la preuve à apporter, la Commission estime que les États membres sont tenus d'admettre tout moyen de preuve établissant l'état de dépendance économique. Comme cette preuve peut être difficile à apporter au moment de la demande de délivrance de titre de séjour, la seule preuve susceptible alors d'être acceptée est un engagement de la part du ressortissant communautaire ou de son conjoint de pourvoir aux besoins du membre de la famille en cause. La Commission considère que, dans le cas d'espèce, Mme Jia doit être regardée comme étant à la charge de son fils ou de sa bru.

Wat betreft de vereiste onvermogen te zijn.

De beslissing voegt een voorwaarde toe aan de wet. De wet stelt dat, opdat men kan vervoegd worden door een ascendent ten laste, de burger van de Unie (of de Belg) dient aan te tonen dat hij voldoende middelen heeft opdat een familielid geen last wordt voor het systeem van sociale voorzieningen in het Koninkrijk in de loop van hun verblijf.

Het recht op gezinshereniging dat gegarandeerd wordt voor Europese onderdanen werd uitgebreid naar familieleden van een Belg via het artikel 40§6 van de wet van 15 december 1980, aangezien de wetgever de Belgische onderdaan niet minder gunstig wilde behandelen dan de familieleden van een EU-onderdaan. (zie parlementaire werken van de Kamer, sess. 1974-1975, 653/1, p 35 en 36). Dit leidde ertoe dat een Belg onder dezelfde voorwaarden recht heeft op gezinshereniging als een EU-onderdaan en dat men dus in het Europese recht de interpretatie van het begrip 'ten laste' moet gaan zoeken.

Dit is zeker zo aangezien de notie 'ten laste' niet gedefinieerd werd in het Belgisch recht.

De beslissing lijkt een voorwaarde te willen toevoegen aan de wet, met name 'onvermogen in het land van herkomst'. Deze voorwaarde bestaat niet in de wet, noch in Richtlijn 2004/38/CE van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Het artikel 7 van de Richtlijn stelt:

(...)

Verzoekers hebben het recht op een verblijf van meer dan drie maanden, onder de enige voorwaarden dat hun zoon voldoende bestaansmiddelen heeft een ziekteverzekering. Deze voorwaarden worden niet betwist door de bestreden beslissing.

In het arrest van 23 maart 2006 stelt het Hof van Justitie (Commissie van de Europese gemeenschap tegen het Koninkrijk België, zaak C-408/03), dat de voorwaarde van voldoende financiële middelen inhoudt dat een lidstaat voldoende middelen mag eisen van onderdanen van een andere lidstaat die willen genieten van een verblijfsrecht op hun grondgebied en dit op grond van de Richtlijn 90/364/CEE van de Raad van 28 juni 1990, met betrekking tot het verblijfsrecht.

De motivering van het Hof kan bij analogie uitgebreid worden naar huidig geval, aangezien :

«D/e uitleg kan niet worden aanvaard, daar het vereiste van het bestaan van een juridische band, zoals het Koninkrijk België bepleit, tussen de verstrekker en de ontvanger van de inkomsten onevenredig is want verder gaat dan voor de verwezenlijking van het met richtlijn 90/364 beoogde doel noodzakelijk is, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.».

In het huidig geval diende de verwerende partij enkel dit objectief te controleren en niet verder te gaan.

Wat betreft de notie 'ten laste', heeft het Hof van Justitie zich reeds uitgesproken in een arrest van 18 juni 1987 :

Artikel 10, leden 1 en 2, van verordening nr. 1612/68 moet aldus worden uitgelegd, dat de hoedanigheid van familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie. Het gaat om een familielid dat door de werknemer wordt ondersteund, waarbij niet van belang is, waarom op die steun een beroep wordt gedaan en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. (punt 22)

Verzoekers waren -en zijn- ten laste van hun zoon, ze ontvingen financiële steun toen ze nog in Iran woonden en wonen nu bij hem in België. De feitelijke situatie is helder en de verwerende partij wil enkel een voorwaarde van 'absolute noodzakelijkheid' toevoegen, die niet in de wet voorzien is.

De bestreden beslissing kan geen andere voorwaarden toevoegen aan de wet, zoals deze van onvermogen of het feit dat de financiële steun onontbeerlijk was, zonder hierdoor artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/CE te schenden. “.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk de determinerende motieven en de juridische grondslag aangeeft op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, dat verzoekers onvoldoende hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en dat zij niet afdoende hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Verzoekers maken aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Met betrekking tot een aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers d.d. 14 februari 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) hebben ingediend, als bloedverwant in opgaande lijn van hun Belgische zoon. Ze maakten hierbij een paspoort, een attest van de mutualiteit, bewijs van voldoende inkomsten en een geboorteakte over. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat, ten eerste, verzoekers niet afdoende hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst, ten tweede, niet afdoende hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat, zoals verzoekers zelf aanhalen in hun verzoekschrift, artikel 40bis §2 van de vreemdelingenwet in casu toepassing vindt, en die luidt als volgt:

(...)

Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder nog:

"§ 4. (...)

rtikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarnaar voormeld artikel 40bis, § 4, tweede lid verwijst, luidt als volgt:

(...)"

Daarnaast bepaalt het in casu relevante deel van artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit het volgende:

" (...)

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van het element "ten laste zijn", het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij is en de bewijslast daartoe op de aanvrager rust.

Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekers het bewijs van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden leveren. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatie-bevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld dat een verklaring van verzoeker volgens de welke het op basis van de economische omstandigheden en gebrek aan financiële middelen, het onmogelijk is om in Iran te leven, niet volstaat, gezien dit een verklaring op eer is en deze niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid. Verzoekers betwisten in hun verzoekschrift niet dat dit inderdaad het geval is, maar beperken zich tot het loutere verwijt als zou er geen alternatief zijn om hun onvermogenheid te bewijzen. Verwerende partij merkt op dat het niet aan haar toekomt om een alternatieve oplossing te voorzien in de beslissing, doch het komt eerst en vooral toe aan verzoekers om hun beweringen, zoals ze weergeven in hun verzoekschrift, te staven, wat zij geenszins doen. Ze maken niet aannemelijk als zou er geen andere mogelijkheid geweest zijn tot het bekomen van een attest van onvermogenheid.

Met betrekking tot het in het verleden ten laste zijn geweest van de referentiepersoon, stelt de bestreden beslissing dat verzoekers' voorgelegde verklaring van een tussenpersoon een verklaring op eer uitmaakt en deze niet kan gecontroleerd worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid. Verzoekers stellen dat, gelet op de echter in haar verzoekschrift dat het gelet op de Europese sancties tegen Iran er geen enkele transfer van geld mogelijk zou zijn via een financiële instelling en/of bank en dat verwerende partij geen enkele suggestie heeft gegeven omtrent een alternatief.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers bij hun aanvraag een verklaring van mevrouw (N.N.K.) bijvoegden waarin gesteld wordt dat zij als tussenpersoon het geld van de referentiepersoon overmaakt aan verzoekers. De aanvraag bevatte eveneens een vertaling van de data van haar reis naar Iran. Waar verzoekers aangeven dat er Europese sancties zijn tegen Iran die elke transfer van geld onmogelijk maken en hierbij verwijzen naar één citaat op het internet, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat enerzijds verzoekers, indien hun bewering zou kloppen, dit diende te melden aan verwerende partij, en wat, zoals blijkt uit het administratieve dossier, nooit gebeurd is. Het zijn immers

verzoekers die alle informatie dienen mee te delen aan verwerende partij. Louter ten overvloede merkt verwerende partij op dat uit het door verzoekers in hun verzoekschrift toegevoegde citaat geenszins afgeleid kan worden als zou elke storting onmogelijk zijn tengevolge van de EU maatregelen t.o.v. Iran. Daarenboven heeft verwerende partij de eer te benadrukken dat verzoekers d.d. 14 februari 2011 duidelijk werden verzocht om een bewijs van het "ten laste" te zijn en een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voor te leggen. Verzoekers waren derhalve volledig geïnformeerd en hadden weet van de documenten die nog voorgelegd dienden te worden ter staving van hun aanvraag.

Ze kunnen niet gevolgd worden in hun kritiek als zou de voorwaarde van bewijs van onvermogen een voorwaarde toevoegen aan de wet, gelet op het feit dat het vten laste' zijn een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren kan bewezen worden. Verwerende partij past dienaangaande in de praktijk een aantal interne criteria toe om het "ten laste" zijn te beoordelen. Verzoekers maken niet aannemelijk als zou het bewijs van onvermogen een kennelijk onredelijke vereiste zijn, mede gelet op het feit dat hen expliciet verzocht werd dit bewijs nog te overhandigen en mede gelet op het feit dat zij hiertoe ook een poging hebben gedaan.

Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot de verschillende onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing is gesteld, maken verzoekers in hun enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het enig middel is ongegrond."

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, dat verzoekers onvoldoende hebben bewezen dat zij in het verleden financiële steun ontvingen van de referentiepersoon in functie van wie zij hun aanvraag indienden en dat zij niet aantoonden onvermogen te zijn, dat verzoekers enkel een verklaring op eer van een tussenpersoon die op reizen naar Iran geld zou hebben meegenomen en dat een dergelijke verklaring op eer niet kan worden aanvaard als bewijs omdat deze niet op haar waarachtigheid en feitelijkeheid kan worden getoetst. Voorts kan niet aanvaard worden dat een verklaring van henzelf een afdoende bewijs is van hun onvermogen omdat deze verklaring op eer evenmin op haar feitelijkeheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekers menen dat de enkele verwijzing naar artikel 52 § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit niet volstaat als aanduiding van de juridische grondslag, merkt de Raad op dat dit artikel verwijst naar de bijlage 20 die moet worden afgegeven en verzoekers in elk geval begrepen dat artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing mee aan de basis ligt van de bestreden beslissing nu zij dit

op pagina 4 van hun verzoekschrift uitdrukkelijk stellen, zodat in ieder geval het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers uiten kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 40bis van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 6° van het vreemdelingenbesluit, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De ter zake relevante punten van artikel 40bis, § 2, 4 en artikel 40bis, § 4, tweede lid° van de vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bepalen het volgende:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarnaar voormeld artikel 40bis, § 4, tweede lid verwijst, luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (...);

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Daarnaast bepaalt het in casu relevante deel van artikel 50 van het vreemdelingenbesluit het volgende:

“(…)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(…)

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

a) het bewijs van de bloed- of aanverwantschap of partnerschap zoals bedoeld in artikel 44;

b) voor de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de wet, het bewijs van voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid;

(...)

e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg: het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.; (...)"

De Raad stelt vast dat aan verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, gesteund op artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling geeft de minister, of de staatssecretaris of zijn gemachtigde de mogelijkheid het recht op verblijf al dan niet te erkennen.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen omdat zij niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar zij onvoldoende hebben bewezen in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon: verzoekers hebben enkel een verklaring op eer van een tussenpersoon die tijdens haar reizen naar Iran geld zou hebben meegenomen van de referentiepersoon om aan verzoekers te overhandigen. Deze verklaring op eer is het enige bewijs van financiële steun in het verleden dat werd voorgelegd en kan niet worden aanvaard als bewijs omdat deze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Verzoekers wijzen erop dat er geen enkele transfer van geld via een financiële instelling en/of bank mogelijk is naar Iran omwille van de Europese sancties. De verklaring van N.K.N. die het geld van de zoon van verzoekers meenam tijdens haar reizen om af te geven aan verzoekers toen deze nog in Iran verbleven, vergezeld van de kopie van de identiteitskaart van N.K.N. en haar paspoort waaruit de in- en uitreisdata van deze tussenpersoon blijken, is volgens verzoekers een afdoend bewijs. Verzoekers kunnen zich niet inbeelden welke bewijzen zij nog meer konden voorleggen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers niet betwisten dat zij dienen aan te tonen dat zij ten laste van de referentiepersoon waren.

De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad heeft ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, waarin uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

De verzoekers hebben echter niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van hun zoon, de referentiepersoon. Verzoekers leggen enkel een verklaring op eer van N.K.N. neer en een bewijs dat deze persoon naar Iran is gereisd op de data dat zij beweert het geld te hebben afgegeven

aan verzoekers. Aangezien deze verklaring niet op haar waarachtigheid kan worden getoetst kan deze verklaring niet aanvaard worden door de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van verzoekers dat zij in het verleden ten laste geweest zijn van deze burger van de Unie. Voorts is het kennelijk redelijk een verklaring op eer niet als afdoende bewijs te beschouwen, te meer in casu evenmin bewezen wordt aan de hand van geldafhalingen dat de voorgehouden sommen door de referentiepersoon aan N.K.N zijn overhandigd. Overigens merkt de verwerende partij terecht op dat verzoekers voor het nemen van de bestreden beslissing niet kenbaar maakten dat een financiële transactie van België naar Iran onmogelijk is en zij dit niet aantoonden.

Wat het bewijs van de afwezigheid van inkomsten betreft is het evident dat de door verzoekers opgestelde verklaring op eer met betrekking tot hun middelen, niet kan volstaan nu zij zichzelf geen bewijs kunnen verschaffen onafgezien of deze verklaring voor derden zoals een ambassade is afgelegd. Ook het motief dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat verzoekers onvermogen zijn in eigen land is kennelijk redelijk.

Waar verzoekers voorhouden dat de bestreden beslissing had dienen uit te leggen welke bewijzen zij dienden te verschaffen wijst de Raad erop dat de verwerende partij er niet toe gehouden is de motieven van de motieven uit te leggen. Waar verzoekers stellen dat verwerende partij niet heeft aangeduid welke stukken zij wenst te zien, dient opgemerkt te worden dat de aanvragen van verzoekers om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 14 februari 2011 uitdrukkelijk vermelden dat verzoekers een bewijs van tenlasteneming en een bewijs van insolventie in het land van herkomst dienden voor te leggen. Verzoekers kunnen bezwaarlijk aanvoeren dat verwerende partij hierbij niet heeft laten gelden welke documenten zij nog dienden voor te leggen, te meer zij de verwerende partij niet lieten weten dat financiële stortingen van Belgische banken naar Iran onmogelijk waren.

Voorts tonen verzoekers evenmin aan dat hun situatie gelijkaardig is aan de gevallen die besproken worden in de arresten waarnaar zij verwijzen. Evenmin doet een verwijzing naar het standpunt van de Commissie aan het voorgaande afbreuk, rekening houdend met het arrest Jia, dat eerder werd besproken.

De redenering van verzoekers dat de bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat deze vereist dat verzoekers onvermogen zijn kan niet gevolgd worden. De vereiste van onvermogen te zijn is een onderdeel van de vereiste aan te tonen ten laste van de referentiepersoon te zijn. Immers, een vermogend persoon kan niet "ten laste zijn" van een ander.

Het bestuur mag nagaan of er voldaan is aan deze wettelijke voorwaarden. Het is niet onredelijk van het bestuur om aan de aanvrager te vragen het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de persoon bij wie hij zich komt vestigen, noch is het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris concrete bewijzen verlangt van het ten laste zijn, in de zin van, bijvoorbeeld, het bewijs onvermogen te zijn en het bewijs dat verzoekers financiële steun ontvingen in het verleden. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Inzoverre verzoekers hierbij aan de Raad een nieuwe beoordeling van hun aanvraag om een verblijfskaart lijken te vragen, dient te worden benadrukt dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter, overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Er wordt tevens herhaald dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, wat in casu het geval is.

Waar verzoekers verwijzen naar de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG,

90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), merkt de Raad op dat deze richtlijn betrekking heeft op het inreisrecht en het verblijfsrecht van burgers van de Europese Unie. Artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt wie de begunstigden zijn. Uit deze bepaling volgt dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en ten aanzien van diens familieleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. De richtlijn is niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontlenen. Verzoekers kunnen zich bijgevolg niet op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG beroepen aangezien het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie. De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoekers, noch de persoon in functie van wie zij de aanvraag om een verblijfskaart indienen, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Verzoekers, van Iraanse nationaliteit, verzochten immers om de vestiging, in België, in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu. Aangezien verzoekers geen begunstigde zijn van de richtlijn 2004/38/EG, kunnen zij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen ervan. Hetzelfde geldt voor verzoekers' interpretatie van het begrip "ten laste" in voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt derhalve dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt en het gegeven dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers niet aantoonen onvermogen te zijn in hun land van herkomst, op zich de bestreden beslissing niet aantast, noch een onwettige "toevoeging" inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid kon concluderen dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als bloedverwant in de opgaande lijn. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verzoekers, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN